

ПЕТДЕСЕТ И ЕДИН РАЗБОЙНИЦИ ТАГАЛОГ (ФИЛИПИНСКА) ПРИКАЗКА

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2016

chitanka.info

ПЕТДЕСЕТ И ЕДИН РАЗБОЙНИЦИ^[0]

Имало някога двама братя, Хуан и Педро. Педро бил богат и бил по-големият, а Хуан бил много беден и изкарвал хляба си като дървосекач. Накрая Хуан толкова обеднял, че бил принуден да проси милостиня от брат си или, което било същото, да иска назаем. След дълги молби Педро дал на брат си ориз колкото за едно ядене, но се разкажал за щедростта си, отишъл и го махнал от огъня, докато братовата му жена го готвела, после си го отнесъл вкъщи.

Тогава Хуан се отправил към гората, като се надявал, че ще може да намери малко съчки, които да размени срещу храна, и се отдалечил много повече от друг път. Той дошъл до един път, който не познавал, и като повървял по него, стигнал до голяма отвесна скала, където пътят свършвал.

Хуан бил озадачен от това внезапно прекъсване на пътя и седнал зад един голям камък да размисли. Както седял там, един глас от вътрешността на скалата произнесъл:

— Отвори вратата! — и една врата в скалата се отворила от само себе си. Оттам излязъл един богато облечен мъж, последван от няколко други, на които казал, че ще ходят в един отдалечен град. После изрекъл:

— Затвори вратата! — и вратата се затворила и този път сама.

Хуан не бил сигурен дали няма още някой вътре, но не бил от страхливите, а и му било все едно дали ще бъде убит или ще умре от глад. И щом конете на разбойниците се отдалечили достатъчно, че да не го виждат, той смело се приближил до скалата и казал:

— Отвори вратата!

Вратата послушно се отворила и за него, както за разбойника, и той влязъл вътре. Намерил се в една огромна пещера, пълна с пари, скъпоценности и най-различни скъпи неща.

Като събрал набързо злато и скъпоценности, предостатъчни да го направят богат, той излязъл навън, без да забрави да каже:

— Затвори вратата! — и си отишъл вкъщи.

След като скрил по-голямата част от новопридобитото си богатство, той решил да обмени една-две златни монети за сребърни, за да може с тях да купи нещо за ядене. Отишъл в къщата на брат си да го помоли за услугата, но Педро не бил вкъщи, а неговата жена, която била не по-малка скъперница от Педро, не поискала да му обмени парите.

След известно време Педро се прибрал вкъщи и жена му казала, че Хуан има пари, а Педро, надявайки се да извлече някаква полза, отишъл в дома на Хуан и го разпитвал надълго и широко за парите. Хуан му казал, че продал малко дърва в града и му платили със злато, но Педро не му повярвал и се скрил под къщата да подслушва. През нощта чул Хуан да разговаря с жена си и научил мястото и вълшебните думи. Той веднага взел три коня, с които да докара плячката, и се отправил към пещерата на разбойниците.

Щом пристигнал, отишъл право при скалата и казал:

— Отвори вратата! — и вратата веднага се отворила. Той влязъл вътре и казал:

— Затвори вратата! — и вратата здраво се затворила. Педро напълнил петнайсет големи торби с пари, всяка толкова тежка, че едва можел да я повдигне, и ги пренесъл до вратата, готови да се товарят на конете. В пещерата намерил голямо изобилие от храна и вино, не могъл да устои на изкушението да се почерпи за сметка на разбойниците и се нахвърлил да яде храната им и да пие хубавите им вина, докато се напил до затыпяване. Когато вече бил стигнал до това състояние, решил, че е време да се връща вкъщи. Заудрял по вратата с две ръце и завикал:

— Отвори се, проклетийо! Отвори се, тъпотийо! Гръм да те порази, ако не се отвориш! — и още сто други безсмислици, но нито веднъж не казал „Отвори вратата“.

Докато се занимавал с това, разбойниците се върнали, и като ги чул да идват, той се скрил под една голяма купчина пари, само носът

му се подавал отвън. Разбойниците видели, че някой е идвал в пещерата в тяхно отсъствие и се спуснали да търсят неканения гост, докато един от тях не го открил да трепери под купчина монети. С крясъци го измъкнали и го били, докато нашарили кожата му на ивици. После го разсекли на две половини и хвърлили тялото в реката, а конете му съсекли на парчета и ги хвърлили след него.

Когато Педро не се върнал, жена му се разтревожила и казала на Хуан къде е отишъл. През нощта Хуан се промъкнал незабелязано до мястото, открил тялото, занесъл го у дома и повикал един шивач да съшие двете части.

Обаче разбойниците разбрали, че са били ограбени и от още някой друг, затова, когато тялото на Педро било прибрано, главатарят отишъл в града да види кой е погребал трупа и като разпитал наоколо, научил, че Хуан внезапно е забогатял, а човекът, погребан наскоро, бил неговият брат.

Тогава главатарят на разбойниците отишъл в дома на Хуан, където в момента имало увеселение. Хуан познал главатаря и видял, че той задава много въпроси, но го посрещнал гостоприемно, като му поднесъл много ядене и пиене. Един от слугите се приближил и се престорил, че се любува на сабята на главатаря, докато тя се озовала в ръцете му. Тогава той започнал да показва своите умения по фехтовка и както въртял сабята насам-натам, завършил с един чудесен удар, при което главата на разбойника се търкулнала на пода.

Ден-два по-късно помощник-главатарят също дошъл в града и започнал да разпитва за главатаря. Той скоро узнал, че главатарят е убит в къщата на Хуан, но сега на вратата на Хуан пазели войници, затова трябвало да си послужи с хитрост. Той отишъл при Хуан и го попитал може ли да си отвори „тиенда“, или винопродавница, и Хуан, който го познал, казал:

— Може.

Тогава помощник-главатарят си заминал, но скоро се върнал със седем големи бъчви, във всяка от които имало по седем мъже.

Той складирал бъчвите под къщата на Хуан, докато дойде време Хуан да заспи, когато ще могат да го убият по-сигурно и безопасно. След като свършил това, той влязъл в къщата, възнамерявайки да напие Хуан и след това да го убие, както Хуан сторил с главатаря. Ала

Хуан успял пръв да напие помощник-главатаря и скоро и неговата глава, подобно на главатарската, се търкулнала на пода.

А на войниците долу, както на всички войници, им се искало да пийнат от големите бъчви, и един от тях взел свредел и се заел да пробива една от бъчвите. Докато правел това, един глас прошепнал:

— Заспа ли вече Хуан?

Войникът отвърнал:

— Още не — и отишъл да каже на Хуан. По негова заповед качили всички бъчви в една лодка, натоварени с камъни и вериги, и ги хвърлили в морето. Така разбойниците загинали до един.

Хуан, който вече не се страхувал от разбойниците, често отивал в пещерата им и си вземал каквото си поиска. Накрая станал много виден и богат човек.

*Илюстрация: Philippine folklore stories. John Maurice Miller, editor.
Boston: Ginn & Co., 1904.*

[0] Тагалог (тагали) — втората по големина, след висаите, етническа група във Филипините, около 30 милиона души. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.